

Střípky z historie: Obrácení ruských válečných zajatců 1918

Příběh z baptistické misie, který přinesl časopis Posel pokoje.

Historie

1918

Obrácení ruských válečných zajatců

Střípky z historie

Obrácení ruských válečných zajatců

Mnoho milionů lidí muselo ochutnat hořký nápoj doby mezi lety 1914 – 1918. Lidé byli přivedeni z cizích zemí do naší země a z naší země do cizích zemí, trápeni, hnáni a mnozí z nich byli ztraceni, mučeni a zlomeni různými protivenstvími.

Našli se však i tací, kteří uprostřed zajetí našli opravdovou radost a získali poklad, jehož hodnota zůstane navždy.

Do Kispestu u Budapešti bylo přivezeno také mnoho ruských válečných zajatců. Nejprve ve sváteční dny chodili po ulicích velké vesnice s melancholickými tvářemi, pak se stali odvážnějšími a později si někteří na svou situaci docela zvykli. Zatímco se však zde dostali do klidnější situace, někteří než přišli sem, kdo ví, jaké útrapy si prošli.

Peter M. byl ještě velmi mladý, když utekl z domu svých rodičů a stal se vojákem, aby sloužil ruským vojenským letcům. Mezitím vypukla válka a mladý voják vstoupil na bojiště, odkud po dobytí pevnosti Przemysl vstoupil do Przemyslu, kde vážně onemocněl.

Dostal tyfus a ležel v bezmocný v horečkách. Kromě hořkého pocitu stesku po domově a opuštění se objevily i bolesti z této nemoci. V horečnatém nevědomí vyskočil oknem a spadl na dlažbu. Byl zraněný a měl malou naději, že zachrání svůj život ... ale byl uzdraven.

Když rakousko-uherská vojska dobyla pevnost zpět, byl zajat a stal se válečným zajatcem. Po čase byl transportován z Brotfeldu do zajateckého tábora v Ostrihomi.

Zde se znovu nakazil tyfusem a několik týdnů byl těžkým pacientem. Znovu byl uzdraven. Tělesné utrpení časem zmizí z duševní bolesti, ale krvácení srdce se vlévá do nepřetržitého toku bez konce.

Dům jeho otce byl blízko města Kazaň a on vzpomínal na tvář své matky v tomto domě, která ho milovala, na postavy svých bratrů a sester, nemohly vymizet z jeho paměti.

Ach, dům jeho otce, jako by z dálky křičel a bodal ho do prsou: „Čekáme na tebe, můj synu, pojď domů, pojď domů!“ A on nemohl vydržet ten stesk po domově. Pak se domluvil s spoluvězněm a utekl.

Vydali se na jihozápad, aby se dostali na italskou frontu, nějak se dostali k Italům a pak je dlouhou oklikou transportovali do Ruska. Uprostřed spousty úkrytů, únavy a hladu se jim podařilo dostat do Korutan, kde je však znovu zajali a přivedli zpět do Brotfeldu.

Takže to s ním prostě bylo tak, jako když leze brouk a s velkým úsilím se vyškrábe po hladké, dlouhé skleněné tabuli, a když se přiblíží k rámu, sklouzne dolů a spadne zpět tam, kde byl.

Peter M. byl propuštěn ze zajateckého tábora na venkov, ale ani zde nemohl odpočívat. Dostal rozkaz odjet do Kluže-Napoče, kde byl zaměstnán prací v nedalekém okolí. Byla to pro něj velmi těžká práce, ale disciplína se musela dodržovat.

Ale stesk po domově nepomíjel; otcův dům nemohl být v jeho duši zakryt; a poté, co několik jeho společníků chtělo uprchnout, odešel s nimi, překročil rumunskou hranici. Unaveni se skrývali a když za sebou nechali velký kus země, dorazili k části řeky Szamos, kterou museli překročit.

Vyhledali mělčí místo a vyrazili na druhou stranu. Peter se svlékl do bílého, svázal si šaty na uzel, navlékl si je na hlavu a vběhl do vody. Chvilí to šlo, ale potom se ponořil do vln a byl unášen silným proudem. Vlny mu strhly svazek šatů z hlavy a krutě si s ním pohrávaly, táhly ho pryč, dokonce

zmizel pod hladinou; nakonec byl vyvržen na písčový břeh.

Chudák mladý muž zbavený svrchních šatů, bezmocně stál v cizí zemi. Naštěstí mu jeho přeživší společníci mohli dát ještě pár kusů oblečení, což mu umožnilo dojít až na hranici země.

Nemohli se dostat přes ni, protože je zajali pohraničníci a vrátili zpět. Sladký domov byl tedy znovu v nedohlednu. Znovu ho odvezli do zajateckého tábora a odtud do továrny v Kispestu.

Jednou v neděli se vydal na procházku se svými spoluvězni. Když jim do uší zazněl zpěv, šli za ním až došli na okraj malého lesa. Naskytl se jim zvláštní pohled.

Na dvoře malého domku vedle stolu seděl muž obklopený dětmi na lavičkách. Zpívali. Ten muž promluvil a pak se modlil. Peter byl překvapený. Co je to za lidi? Koneckonců, jeho rodiče věří, jsou křesťany, on také. Takže ti, kteří zpívají, jsou také věřící. Bylo to příjemné zjištění.

Přišlo to tak příjemné. V továrně, kde pracoval, byl jeden mladý Maďar. Jednoho dne se dozvěděl, že mezi Rusy jsou dva věřící. Pozval je do baptistické modlitebny a oni tam přišli dokonce s některými svými společníky.

Peter, který se cítil opuštěný, našel najednou domov, duchovní domov. Bratry, které nikdy neviděl, ale své bratry v Kristu. V baptistickém sboru našel Boží lásku, milující lidi a soucit.

No, a teď začalo něco, co je nezapomenutelné a jehož ovoce bude v mnoha oblastech viditelné i po mnoha letech.

V továrně, kde pracovali ti dva věřící mladíci Peter a George, bylo asi 35–40 Rusů. Po práci večer seděli u stolu s kartami a hráli je se smíchem, ošklivými vtipy a obscénními slovy, a dokonce i proti zákazu, a pokud si mohli přinést alkohol, vypili ho tolik, kolik snesli.

Ale v neděli oba věřící mladíci šli do baptistické modlitebny a vyslechli si kázání, které většinou bratr Stefura tlumočil do rusínštiny. Výsledkem bylo hlásání evangelia. Nejen tito, ale i další Rusové se přidali k návštěvníkům a jejich duše začaly toužit po pravdě.

Jeden i druhý chtěli získat Bibli, a proto si koupili velkou Bibli. I můj Nový Zákon si ode mě koupili, nebyl téměř nikdo, kdo by si nepořídil Boží slovo.

Tam u nich, kde vyrostli ve svém náboženství, jehož vůdci sami sebe a lidi nazývají pravověrnými, je Písmo lidem téměř neznámé. Říkají si křesťané a neznají Krista, znají pouze malované obrázky.

Za chvíli přišlo také několik lidí z blízkého nádraží. Pak se zde také objevil bratr a zajatý baptistický kazatel v Budakeszi, který měl to potěšení zažít obrácení 20 ruských zajatců. Poté přišel do Kispestu a nakrmil místní chlebem života.

...

Ale co se stalo v továrně mezi vězni. Po večerech obsadili stůl, ale karty zmizely a místo toho byly na stole umístěny Bible, špinavá slova zmizela a nahradila je modlitba a zpěv. Srdce se v zajetí radovala, místo duchovního trápení přicházela radost a v temnotách mysli zářilo světlo pravdy.

A sbor se také mohl radovat, že se stalo nejen obrácení 13 ruských vězňů, ale také i jejich biblický křest. Pán ví, kolik z nich bylo obráceno a kolik si odtud vzalo semeno života. Koneckonců je to Jeho dílo, ne práce lidí.

Nastal však čas, aby se otevřely i brány fyzické svobody. Naši Rusové pomalu zamířili domů a navštívili své dlouho opuštěné domovy se sladkou vzpomínkou v srdci.

Kde je nyní jeden nebo druhý, nevíme, ale přejeme si, aby se silou své víry získané během jejich zajetí rozdrtili duchovní zajetí mnoha tisíců lidí a zničily 4letou strašlivou válku a nenávist, aby horlivě budovali království lásky na mnoha místech i v nitru lidí.

...

Zdroj:

časopis *Békehírnök (Posel pokoje)*, 1918, XXIV. Vol., č. 22, str. 191-193.

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)